

45. [Дорошенко В.]. Українське Наукове Товариство в Києві / В. Д. // Вістник Союзу Визволення України. — 1916. — Ч. 127. — С. 785—786.
46. [Дорошенко В.]. Холмська справа на сторінках польської соціалістичної преси / Немирич В. // Праця. — Львів, 1909. — Ч. 1. — С. 20—23.
47. Дорошенко В. Ювілей матері українських установ / Володимир Дорошенко // Дніпро : календар-альманах на рік 1939. — 1939. — С. 124.
48. Дорошенко В. Ювілей української революції / В. Дорошенко // Дніпро : календар-альманах на рік 1927. — 1927. — С. 8.
49. Дорошенко В. Юхим Січинський. З нагоди 50-ліття наукової діяльності / Вол. Дорошенко // Життя і Знання. — 1931. — Ч. 9. — С. 264.
50. Ладько В. Цікаве видання / Ладько В. // Діло. — 1924. — Ч. 234. — С. 4.
51. Лист Володимира Дорошенка до Осипа Назарука від 29 січня 1916 р. // Центральний державний історичний архів України у м. Львові. — Ф. 359, оп. 1, спр. 346. — Арк. 1.
52. Слово від редакції // Дніпро : календар-альманах. — 1927. — С. 3.
53. Шах С. «Письмо з Просвіти» (Історичний огляд органу Тов-а «Просвіта») / Ст. Шах // Письмо з Просвіти. — 1922. — Ч. 23/24. — С. 182.

Оксана Серета

СВЯТОСЛАВ ГОРДИНСЬКИЙ ЯК РЕДАКТОР, ПУБЛІЦИСТ І МИСТЕЦЬКИЙ КРИТИК

Проаналізовано редакційно-видавничу, мистецтвознавчу та мистецько-критичну діяльність Святослава Гординського; введено у науковий обіг низку його статей мистецької тематики.

Ключові слова: С. Гординський, редактор, публіцист, мистецький критик, мистецтво, часопис, стаття.

Проанализировано редакционно-издательскую, искусствоведческую и художественно-критическую деятельность Святослава Гординского; введено в научный обиход ряд его статей по искусству.

Ключевые слова: С. Гординский, редактор, публицист, критик искусства, искусство, периодическое издание, статья.

Sviatoslav Hordynskiy's editorial and publishing activities, as well as his art criticism work have been analyzed; several articles on art have been introduced in a scientific circulation in the paper.

Key words: *S. Hordynskyi, editor, publicist, art critic, art, periodical, article.*

Святослав Гординський (1906—1993) — непересічна постать в українському мистецькому просторі ХХ ст. В його особі гармонійно поєднувалися два таланти — митця і вченого-мистецтвознавця, що й позначилося на його творчій універсальності. Поза тим був також поетом, перекладачем, літературним критиком і людиною з активною громадянською позицією. Оскільки майже півжиття вимушено прожив на еміграції, де продовжував дбати за розвиток й інтегрування українського мистецтва в європейську культуру, на його ім'я тривалий час було накладено табу, а творчість гостро критикувалася.

Лише останніми десятиліттями С. Гординський почав концентрувати на собі увагу мистецтвознавців, літературознавців, пресознавців і культурологів. Упродовж проминулих двадцяти років укладено бібліографічний покажчик творчої спадщини С. Гординського [12], опубліковано низку статей, які розкривають окремі фрагменти його мистецтвознавчої [16] та редакційно-видавничої [1—3] праці. Нещодавно світ побачив найповніший на сьогодні збірник статей С. Гординського, присвячених мистецькій тематиці, який охоплює період 1929—1993 рр. [13]. Водночас досі немає комплексного дослідження редакторської та публіцистичної діяльності відомого митця, а низка його мистецтвознавчих публікацій, підписаних псевдонімами і криптонімами, залишилася поза увагою дослідників. У цій статті спробуємо розкрити С. Гординського як багатогранну особистість — талановитого редактора, публіциста та мистецького критика.

У травні 1929 р. у Львові побачило світ перше число (книга) літературно-наукового, мистецького і громадського місячника «Нові Шляхи» під загальною редакцією письменника і літературного критика Антона Крушельницького. Наступного року до редакції дистанційно приєднався С. Гординський, який саме перебував на студіях у Парижі, — спершу відповідав за оформлення обкладинки часопису, а пізніше був запрошений до редакційної колегії журналу (також входили П. Дереш, А. Коломієць, І. Крушельницький, Я. Кунанець).

Після повернення з Парижа С. Гординський поринув в активне громадсько-мистецьке життя. Всередині 1931 р. разом із П. Ков-

жуном та М. Осінчуком ініціював створення у Львові Асоціації незалежних українських мистців (АНУМ). Невдовзі П. Ковжун виступив із пропозицією започаткувати друкований орган товариства й описав у листі до С. Гординського (який саме перебував у Долині) концепцію майбутнього мистецького часопису та його назву [8, с. 43]. С. Гординський підтримав приятеля й увійшов до складу редколегії (разом із М. Бутовичем, М. Драганом, Я. Музикою, М. Осінчуком і В. Січинським) новоствореного фахового видання. Світ побачило лише шість випусків (зошитів) «Мистецтва», однак часопис зміг виконати покладені на нього завдання — став своєрідним духовним інтегровальним центром територіально розділених українських митців, відображав якнайповнішу картину модерного мистецтва, порушував важливі питання теорії та історії мистецтва, популяризував творчість українських і зарубіжних художників, інформував про виставки, нові книги тощо.

На початку 1930-х рр. С. Гординський брав безпосередню участь у підготовці рубрики «Українські справи» у польськомовному місячнику «Sygnały», що виходив у Львові. 1934 р. у світ вийшло спеціальне «українське число» (ч. 4/5), в якому було вміщено поезії, статті українських громадсько-культурних діячів, митців, письменників. У ньому опубліковані й матеріали авторства С. Гординського — поезія і стаття «Kultura antraktu».

Після заборони польською владою «Нових Шляхів» А. Крушельницький започаткував нове літературно-мистецьке видання — журнал «Критика». Художнє оформлення обкладинки місячника виконував С. Гординський. Як свідчать архівні матеріали, незабаром художник відмовився від подальшої співпраці з «Критикою» з ідейних міркувань, оскільки був розчарований роботою у «Західноукраїнському мистецькому об'єднанні» та не відчував у собі сил «для ідеї, що перестала нею бути і є вже звичайним крамарством» [9, арк. 10], зосередившись винятково на співпраці з АНУМ.

У січні 1934 р. керівник видавничої спілки «Діло» Д. Левицький ініціював у Львові створення літературно-мистецького та громадського двотижневика «Назустріч». Він займався вирішенням організаційних і фінансових питань, а офіційно видавцем видання вказувався журналіст і громадський діяч О. Боднарівич. Невдовзі після започаткування часопису до редакції приєднався С. Гордин-

ський, який розробив художнє оформлення та логотип видання і став його співредактором (до редколегії також входили літературний критик і літературознавець М. Рудницький та мовознавець В. Сімович). Йому дуже імпонувала загальна редакційна лінія журналу «Назустріч» — «іти назустріч кожному культурному проявові» (Нашим приятелям і ворогам. — 1934. — Ч. 13) українського та закордонного життя, не піддаватися «цензурі одної идеології або одної партії», завжди ставити «на першому місці загально-національні та загально-культурні ідеали» [11], пропагувати естетичний підхід до творення й оцінки творів мистецтва, обстоювати орієнтацію на західноєвропейську культуру. Мав змогу впливати на добір тем у часописі, зокрема, найбільше його цікавили література й образотворче мистецтво.

1938 р. С. Гординський очолив редакцію «Назустрічі». Відбулися організаційні зміни в редакції, було дещо змінено формат видання — значно більше уваги почало приділятися аналізу здобутків та проблем українського мистецтва загалом та окремих його ділянок, як-от: малярство, театр, музика, кіно. Саме завдяки С. Гординському до активної співпраці із часописом після майже піврічної перерви повернулися анімівці на чолі з П. Ковжуном. Як згадує П. Ковжун у листі до художниці О. Кульчицької, конфлікт стався через те, що О. Боднарівич «почав міняти обличчя цього органу, а також допускати статті, що йшли у розріз з мистецькою лінією, яку ми (анімівці. — О. С.) проводили і заступали» [10, арк. 34]. Також до видання долучилися нові автори, серед яких — Б.-І. Антонич, Л. Бурачинська, В. Гаврилук, Б. Жарський, Ю. Косач, А. Чіп, а художнє оформлення здійснював М. Бутович.

Як зазначає дослідник В. Багацький, «завдяки Св. Гординському, який добре знався на європейській та східноукраїнській журналістиці, “Назустріч” посів одне з чільних місць серед часописів Галичини» [2, с. 26]. Як редактор основне завдання часопису вбачав в ознайомленні галицького українства із європейськими культурними тенденціями, новинами світового мистецтва та літератури.

За редакторства С. Гординського вийшло ювілейне, соте, число часопису. У редакційних планах було підвищення аналітичного рівня видання і збільшення його обсягу вдвічі або й утричі. Однак тогочасні економічні реалії не давали змоги С. Гординському як

редакторів втілити у життя ці задуми. Дедалі частіше зі сторінок «Назустрічі» лунали заклики до читачів із проханням підтримати передплату і надати матеріальну підтримку «єдиному під цю пору літературно-мистецькому журналові молодого українства», оскільки часопис тримався виключно амбіціями і безкорисливою працею редакторів та співробітників. Проте редакційні звернення не змогли вплинути на покращення пресового фонду двотижневика, і 15 червня 1938 р. побачило світ останнє його число.

Дослідник Т. Лехман вказує, що через рік Д. Левицький здійснив спробу відновити видання. Так, «у липні—серпні 1939 р. було підготовлено до друку кілька чисел журналу, покращено фінансові справи» [7] і ось-ось мало би вийти чергове число, однак редакційні плани скоригувала нова світова війна. Чи був причетний до випуску відновлених чисел «Назустрічі» С. Гординський, встановити не вдалося, хоча ймовірно, як відповідальний редактор, він мав би брати у цьому участь, адже ще перебував у Львові.

Після переїзду до Кракова восени 1939 р. С. Гординський опинився у великому таборі українських емігрантів, який розташовувався в одному із колишніх польських академічних домів по вул. Яблоновських. У грудні того ж року із дозволу німецької влади у Кракові постало «Українське Видавництво», яке очолив Є.-Ю. Пеленський, а у 1941—1944 рр. керував М. Шлемкевич (рідний дядько дружини С. Гординського — М. Чапельської). С. Гординському із родиною вдалося винайняти приватне помешкання, і він розпочав працю у видавництві спершу як ілюстратор, а згодом як його мистецький керівник. Паралельно, як він сам згадує, був фактичним редактором місячника «Ілюстровані Вісті» [5, с. 199], хоча офіційно за відповідального редактора підписувався Л. Хом'як. Часопис «Ілюстровані Вісті» виходив від травня 1940 р. до грудня 1941 р. і мав на меті стати «отвором для всіх українських письменників і мистців, що розуміють у цей переломний час потребу посиленої культурної праці...» (До наших Читачів! — 1941. — Ч. 1).

У грудні 1941 р. «Українське Видавництво часописів і журналів для Дистрикту Галичини» почало видавати у Львові ілюстрований літературно-мистецький журнал «Наші Дні», що виходив під загальною редакцією О. Боднаревича. Від квітня 1942 р. він став друкованим органом видавничої спілки «Українське Видавництво»

й офіційно його відповідальним редактором вказувався І. Німчук, однак, як згадує О. Тарнавський, фактично за всю редакційну роботу відповідала М. Струтинська, а її співредакторами були С. Гординський (мав безпосередній стосунок до вибору тем), В. Сімович та М. Шлемкевич, які входили до редакційної колегії видання. Він також зазначає, що «такий же вплив мали ці видатні працівники видавництва і на інші видання» [15, с. 85] (імовірно, йдеться про часописи «Дорога» і «Малі Друзі»).

Головним завданням журналу «Наші Дні» було «дати кожній українській людині, кожній українській сім'ї, оцей близький і легкий зв'язок з усіма ділянками національного життя», «служити нашій (українській. — О. С.) сучасності» у той спосіб, що «вилюлювати» із минулого «усе справжнє, позитивне, вартне» і «мати на оці й майбутнє» (Від редакції! — 1941. — Ч. 1). Виходив до травня 1944 р. і, по суті, був найкращим тогочасним українським часописом літературно-мистецького спрямування, сконсолідувавши докола себе територіально розрізнені українські творчі сили.

Водночас С. Гординський упродовж 1942—1943 рр. обіймав посаду літературного редактора місячника «Вечірня Година», який теж виходив у Кракові. Завдання цього часопису «полягало в ознайомленні читачів із творчістю видатних українських та зарубіжних письменників» [6, с. 88].

Після того, як у Львові влада дала дозвіл на відкриття філії «Українського Видавництва», С. Гординський повернувся для налагодження її роботи. Це викликало пошвавлення в українському літературно-мистецькому середовищі, бо він мав «репутацію впливового видавця, місцевого “літдиктатора”» [3, с. 5].

Улітку 1944 р. разом з іншими діячами «Українського Видавництва», серед яких були М. Зеров, Ю. Стефаник, М. Струтинська, Є. Храпливий, М. Шлемкевич, С. Гординський опинився у Словаччині, а звідти перебрався до Відня, де нетривалий час працював перекладачем у редакції «Краківських Вістей» (виїхала із Кракова у жовтні 1944 р.).

Після війни С. Гординський певний час мешкав у Мюнхені, де також занурився в бурхливе українське громадсько-культурне життя. Зокрема, вступив до Української спілки образотворчих мистців (УСОМ) і був співредактором її друкованого органу — багато-

ілюстрованого журналу «Українське Мистецтво» (відповідальний редактор — М. Дмитренко), перше число якого побачило світ на початку 1947 р. Відзначимо, що редакція визначала тип видання як альманах, однак за періодичністю, структурою і наповненням, наявністю рубрик («Хроніка») «Українське Мистецтво» можна віднести до періодичних видань, а саме журналів. Наступне, друге, число вийшло, ймовірно, влітку 1947 р. як мистецький додаток до «Української Трибуни».

Упродовж багатьох років митець входив до редакційної колегії збірника «Слово», який видавало однойменне Об'єднання українських письменників (співзасновником і керівником якого був у 1955—1963 рр.).

Чи не найбільше С. Гординський проявив себе як мистецтвознавець і мистецький критик. Уперше виступив у львівській пресі під час паризьких студій, перебуваючи під особливим враженням від яскравого мистецького середовища французької столиці. У своїх перших публікаціях на шпальтах «Нових Шляхів» (Українські малярі в Парижі. — 1929. — Ч. 7) і «Діла» (Модернізм і українське мистецтво. — 1930. — 17 верес.; Українські мистці в Парижі в 1930 р. — 1931. — 11 січ.; Кінець Парижа (сюрреалістичний репортаж із минулої будучності). — 1931. — 31 січ.) розмірковував над тенденціями та формальними пошуками французького модерного мистецтва, намагався ознайомити галицького читача із творчістю українських митців, які активно творили у Парижі й були більш відомі на чужині, ніж удома.

Сповнений нових творчих ідей і задумів, молодий митець повернувся до Львова із твердим наміром підняти українське мистецтво до стану європейського й інтегрувати його здобутки в світовий культурний простір. Саме ці теми найчастіше порушувалися у його публікаціях 1930-х рр. Найбільше аналітичних статей і мистецьких рецензій вміщувалося на шпальтах «Діла», «Літератури й Мистецтва» (тижневий додаток «Нового Часу»), «Мистецтва», «Нових Шляхів», «Назустрічі», а також окремі публікації надруковані в «Записках чина св. Василя Великого», «Житті і Знанні», «Неділі», «Новому Часі», «Свободі».

Оскільки полюбляв «ховатися» під численними псевдонімами та криптонімами — Северин Бойко (С. Бойко, Сев. Бойко), Михай-

ло Винницький, Парижанин, Г. Славчик, Б., С. Б., Свяг, С. Г-ий, С. Г., с. г., (С. Г.), С. Гор., С. Горд., окремі публікації мистецької тематики залишилися поза увагою дослідників і вперше введені нами в науковий обіг [14]. Серед них: «Малярство Вол. Винниченка» (Нові Шляхи. — 1931. — Ч. 7/8), «Малярство наших днів (Перед виставкою АНУМ-а у Львові)» (Література й Мистецтво. — 1931. — Ч. 28), «Рефлексії з виставки української графіки» (Мистецтво. — 1932. — Зош. 2/3), «Роман Сельський» (Мистецтво. — 1933. — Зош. 4), а також численні рецензії на мистецькі книги, альбоми, каталоги виставок у «Мистецтві» (підписані: Северин Бойко, Парижанин, Б., С. Б.).

Також варто згадати про мистецько-критичні матеріали С. Гординського на шпальтах «Назустрічі», які не ввійшли до нещодавно виданого збірника його статей про мистецтво [13], однак заслуговують на інтерес сучасного читача: «“Мальовані ворота” нашого мутера» (1934. — Ч. 2), «Вистава О. Ляшенка у Львові» (1934. — Ч. 9), «Вистава Фелікса Вальотона» (1934. — Ч. 10), «Великий майстер імпресіонізму» (1935. — Ч. 18), «Кілька слів про АНУМ» (1935. — Ч. 19), «З мистецьких вистав» (1936. — Ч. 21), «Шевченкове малярство: З нагоди публікації маловідомих малюнків Шевченка» (1937. — Ч. 6) та ін.

С. Гординський ознайомлював читачів із творчістю найвідоміших представників новомодних течій європейського мистецтва, прихильно оцінював творчі експерименти та стильові пошуки українських митців і не вбачав у цьому жодної суперечності із завданнями національного мистецтва. Провідною думкою більшості його публікацій було твердження, що «українське мистецтво не може замикатися у своїх тісних льокальних рямках, а навпаки, мусить іти паралельно у своєму розвитку разом із розвитком міжнародного мистецтва» (Рефлексії з виставки української графіки // Мистецтво. — 1932. — Зош. 2/3).

У період німецької окупації С. Гординський активно співпрацював з україномовною пресою (виступав під псевдонімом С. Львівський, криптонімом С. Л-ий) — був активним автором, ілюстратором часописів «Малі Друзі» (Краків; Львів, 1940—1944), «Дорога» (Краків; Львів, 1940—1942), «Студентський Прапор» (Львів, 1943—1944), «Краківські Вісті» (1940—1945).

У вже згаданих «Ілюстрованих Вістях» публікував критичні статті, присвячені аналізу творчості української мистецької еліти, як-от: «О. Новаківський у Кракові: Епізоди з життя великого мистця» (1941. — Ч. 1), «Іван Труш» (1941. — Ч. 10).

В ілюстрованому місячнику «Дорога», що виходив із 1942 р. у Львові, надруковано такі його статті: «Олена Кульчицька: Виставка у 35-ліття творчості» (1943. — Ч. 5), «Мистці бачать батьківщину» (1944. — Ч. 1), «М. Самокиша — український баталіст» (1944. — Ч. 3) та ін.

У газеті «Краківські Вісті» (також під крипт. С. С.) дописував під рубрикою «Література й Мистецтво», вміщуючи матеріали з історії мистецтва — «Памятки старої української культури на польських землях» (1940. — Ч. 139), «Початки українського граверства» (1940. — Ч. 155), «На мистецькі теми» (1941. — Ч. 75) та ін.

У «Наших Днях» С. Гординський виступав як публіцист і літературно-мистецький критик. Серед публікацій мистецької тематики — «Малярство в Італії» (1942. — Ч. 7), «Виставка чотирьох» (1942. — Ч. 8), «Павло Ковжун» (1943. — Ч. 9). У них мистецький критик розповідає про творчі здобутки українських митців (О. Новаківського, П. Холодного (старшого), І. Труша, П. Ковжуна), аналізує вплив футуризму на розвиток модерного італійського малярства на прикладі творчості молодих футуристів з Мілана і Флоренції.

Після переїзду до Мюнхена розпочав співпрацю із редакцією місцевого громадсько-політичного тижневика націоналістичного спрямування «Українська Трибуна». Зокрема, найбільше мистецько-критичних статей авторства С. Гординського з'явилися друком на шпальтах щомісячного додатка до цієї газети — журналу, присвяченого літературі, мистецтву та культурі «Арка». Серед них: «З мистецьких виставок» (1947. — Серп.-верес.), «Довкола виставки Вілли Бавмайстера в Мюнхені» (1947. — Листоп.), «Українська мистецька виставка в Регенсбурзі».

На еміграції у США С. Гординський активно дописував до україномовної преси — газет «Америка» (Філадельфія), «Свобода» (Джерсі-Сіті), «Українська Літературна Газета» (Мюнхен), «Українське Життя» (Чикаго), «Український Голос» (Вінніпег), журналів «Київ» (Філадельфія), «Листи до приятелів» (Нью-Йорк; Торонто), «Нові Дні» (Торонто), «Нотатки з мистецтва» (Мюнхен), «Овид»

(Буенос-Айрес), «Сучасність» (Мюнхен), «Терем» (Детройт). Відзначимо, що впродовж 1950—1990-х рр. С. Гординський опублікував понад чотири десятка аналітичних і критичних матеріалів, присвячених здебільшого українському мистецтву, а саме його місцю в західноєвропейському культурному просторі. Серед них були огляди виставок та творів українських митців, рецензії, персоналії, критичні замітки, мистецтвознавчі публікації тощо.

Теоретично обґрунтовуючи неповторність естетичної концепції українського мистецтва, С. Гординський неодноразово вступав у гостру полеміку із критиками української діаспори, які намагалися вказати на вторинність української культури, як-от із Ю. Солов'єм «про рівень українського “мистецького продукту” на виставках» [13, с. 35] (Мистецтво еміграції і мистецтво в Україні. — 1961. — 18—21 лют.; В обороні українського мистецтва. — 1963. — 30 серп.). До сьогодні не втратили своєї фактологічної цінності його спогади про обставини створення та функціонування Асоціації українських незалежних митців, опубліковані на шпальтах журналу «Сучасність» [4].

Без сумніву, Святослав Гординський відіграв вирішальну роль у формуванні західноукраїнського мистецького середовища 1930-х рр., а у роки війни його називали «промотором національно-видавничого процесу». Згодом став речником української мистецької культури на еміграції, вбачаючи перспективи розвитку вільного національного мистецтва в умовах західної художньої традиції, чим неодноразово наражався на критику опонентів. Однією із ключових засад його творчості і діяльності був патріотизм, який мав безумовний вплив на його концепцію розвитку національного мистецтва. Про це найкрасномовніше свідчить його багатогранна діяльність як митця, мистецтвознавця, редактора, публіциста, літературно-мистецького критика і рецензента.

1. *Антонюк Н.* Святослав Гординський і літературно-мистецький часопис «Наші Дні» (1941—1944 рр.) / Наталія Антонюк // Наукові читання пам'яті Святослава Гординського : доп. та повідомл., 17 трав. 1994 р. — Львів, 1994. — Вип. 1 : Святослав Гординський і актуальні проблеми історії українського мистецтва. — С. 29—34.
2. *Багацький В.* З редакторської спадщини Святослава Гординського (За матеріалами часопису «Назустріч») / Володимир Багацький // Наукові

- читання пам'яті Святослава Гординського : доп. та повідомл., 17 трав. 1994 р. — Львів, 1994. — Вип. 1 : Святослав Гординський і актуальні проблеми історії українського мистецтва. — С. 26—28.
3. *Головата Л.* Святослав Гординський — центральна постать львівського видавничого процесу в роки німецької окупації / Лариса Головата. — Львів, 2007. — 32 с.
 4. *Гординський С.* АНУМ (Спогади про Асоціацію незалежних українських мистців у Львові) / Святослав Гординський // *Сучасність*. — 1985. — Ч. 3. — С. 36—50; Ч. 4. — С. 47—65.
 5. *Гординський С.* На переломі епох: літературознавчі статті, огляди, есеї, рецензії, спогади, листи / Святослав Гординський ; упоряд. Р. Лубківський. — Львів, 2004. — 504 с.
 6. *Курилишин К.* Українська легальна преса періоду німецької окупації (1939—1944 рр.) : іст.-бібліогр. дослідж. : у 2 т. / К. Курилишин. — Львів, 2007. — Т. 1. — 640 с.
 7. *Лехман Т.* Дмитро Левицький (1877—1942), громадсько-політичний діяч, журналіст, редактор, видавець — родом з Добрячина [Електронний ресурс] / Т. Лехман. — Режим доступу: <http://chervonograd.in.ua/index.php/nash-krai/z-istorii-nadbuzhanschyny/298-dmytro-levytskyi-1877-1942-hromadsko-politychnyi-diiach-zhurnalyst-redaktor-vydavets-rodod-z-dobriachyna>.
 8. Лист П. Ковжуна до С. Гординського (Долина, 3.12.1931) // *Терем*. — 1990. — № 10. — С. 43—45.
 9. Лист С. Гординського до А. Крушельницького (Львів, 1933 р.) // Центральный державный исторический архив Украины, м. Львів (далі — ЦДІАУ). — Ф. 361 (Крушельницький Антін — письменник), оп. 1, спр. 66. — Арк. 9—10.
 10. Лист членів Асоціації незалежних українських мистців Михайла Осінчука, Павла Ковжуна і Ярослави Музики до Олени Кульчицької (Львів, 4 лютого 1932 р.) // ЦДІАУ. — Ф. 309 (Наукове товариство ім. Шевченка), оп. 1, спр. 2359. — Арк. 25—25 зв.
 11. *Рудницький М.* Новий тип журналу (З приводу ілюстрованого двотижневика «Назустріч») / М. Рудницький // *Діло*. — 1934. — 31 берез. — С. 3.
 12. Святослав Гординський — письменник і митець (1906—1993) : бібліогр. покажч. / [склад.: Т. В. Гологорська, Н. Л. Манова]. — Харків, 1998. — 78 с. — (Діячі української діаспори).
 13. Святослав Гординський про мистецтво : [зб. ст.] / упоряд. Христина Береговська. — Львів, 2015. — 1022 с.

14. *Середа О. З.* Українська мистецька преса Галичини 20—30-х рр. ХХ ст.: історико-функціональний та тематико-типологічний аспекти : автореф. дис. ... канд. наук із соц. комунікацій : 27.00.04 / Середа Оксана Зенонівна. — Київ, 2012. — 20 с.
15. *Тарнавський О.* Літературний Львів 1939—1944 : спомини / Остап Тарнавський ; упоряд. Василь Габор. — Львів, 2013. — 134 с. — (Приватна колекція).
16. *Чмух О.* Святослав Гординський — мистець і мистецтвознавець / Ольга Чмух // Сучасність. — 1977. — Ч. 4. — С. 20—28.

Мальвіна Михалюк

ЧАСОПИС «ДІЛО» ЯК ПЛАТФОРМА
ЖУРНАЛІСТСЬКИХ ВИСТУПІВ
РОМАНА КУПЧИНСЬКОГО (1924—1939 рр.)

Розглянуто тематичну різноманітність публіцистики Романа Купчинського у газеті «Діло» міжвоєнного періоду, проаналізовано основні теми його фейлетоністики: політична, економічна, виховна, ментальна, мемуарна та мисливська.

Ключові слова: Роман Купчинський, тематична різноманітність, газета «Діло», політичний, економічний, виховний, ментальний, мемуарний та мисливський аспекти тематики фейлетонів.

Исследовано тематические разновидности публицистики Романа Купчинского в газете «Діло» междувоенного периода, проанализированы тематические линии фельетонов: политические, экономические, воспитательные, ментальные, мемуарные и охотничьи.

Ключевые слова: Роман Купчинский, тематические разновидности, газета «Діло», политические, экономические, воспитательные, ментальные, мемуарные и охотничьи аспекты тематики фельетонов.

Thematic diversity of pamphlets of Roman Kupchinskiy, which were published in newspaper «Dilo» during the interwar epoch has been considered. Main subjects lines of satirical articles: political, economic pedagogic, mental, memoir, hunting and were analyzed.

Key words: Roman Kupchinskiy, thematic diversity, newspaper «Dilo», political, economic, pedagogic, mental, memoirs and hunting aspects have been analyzed.